

JURIJ HUDOLIN

JURIJ HUDOLIN

Govori ženska

1

Ko je izgubljal nadzor
nad prizemljenostjo v
ljubezni in je mislil, da
je dekadentni pesnik, ga je
spravilo na tla.

Kasneje sem ga večkrat videl
v umobolnici, kjer je zbiral
svete podobice in ljudem
v brk mrmral ime ženske,
ki so mu jo že pred leti
vzeli drugi.

Bil je dober človek, nikoli ni
pil, ne poniževal drugih,
veliko je bral metafizične pesnike,
čeprav mu zamerim, da se
ni nikoli naučil osnovnega vzgiba sveta,
da je ples hrepenenja daleč od tisoč in ene
noči.

2

Kadar se spomnim na
Mario, žensko svojega
življenja, me začnejo
oblivati potne srage,
glas pa mi drhti
kot zadnje besede
Judu pred tuširanjem
v Auschwitzu.

In najbrž zato, ker sem
trdovraten in ker ne mislim,
da bom zrušil vse pred seboj
in postavil po svoje, bom
stavil na to, da z Mario
heroično pojeva še eno
noč, v postelji ali zgolj za
mizo, pa naj bo to edino
pedalo, ki vrta naše bivanje ali
ne.

3

Sprijeta sva v kepo
iz robidovja na sivem Krasu.
Včasih pobirava čike
iz kante za smeti,
jih ravnava in si
jih prižigava na
električnih ploščah.
Tb ne vodi nikamor, praviš,
in me objameš z vso
težo patetične literature,
ki ti jo pravkar s šminko
pišem na hrbet.

4

Sedim na stolu iz protja,
z nogami v vedru slane vode
in prav bi mi prišla
kakšna lepa ženska.
Potem ležim v spalni
vreči, na tleh, pod borovci.
Ti iz kolibe prineseš
leščerbo – da se pokažeš
v ognju – jo upihneš
in se priviješ k meni.
Ko se zjutraj zbudim,
vržem kamen v obzorje,
in ker se nič ne zgodi
se privijem nazaj k
vonju tvoje kože.

5

Žalostne so noči,
ko me hoče kljuvanje
v zatilju spomniti na
tvoje lepotne pike.

Žalostne so noči, žalostne,
ker leta odtekajo
brez ornamentov in
štukatur, žalostne so
in prepite noči,
ko moram poljubljati candre,
in se spominjati lepotne
pike nad tvojim mednožjem,
ki je moja edina iskrena
točka nežnosti.